

til allerede stedfundne Folkethingsvalg. Paragraph 45 bestemmer ligefrem, at Valget i saa Tilfælde bliver at afholde paa en anden Dag, og at der i den Henseende bliver at forholde med disse Valg, ligesom med de andre. § 76, som den ærede Rigsdagsmand ogsaa meddeelte det ærede Thing, gaaer ud paa, at naar almindelige Valg finde Sted, indvarles eller beordres de gjennem et aabent Brev, men jeg troer ikke, man fornuftigvis kan antage, at de separate Valg, som skulle finde Sted efter § 45, ogsaa skulde beordres igjennem aabne Breve, altsaa med Hs. Majestæts Underskrift. Jeg troer altsaa, at Analogien af § 45 taler for, at der, forsaavidt der i Tilfælde af Forsømmelse af Valg skal gøres Noget for, at Estervalg kan finde Sted, ikke skal erhverves et nyt aabent Brev eller kongelig Resolution derfor.

Tsberning: Den ærede Minister begyndte med at sige, at da denne Sag først var bleven bragt til Dmtale, svarede han ikke derpaa, fordi dette Thing ikke havde at undersøge, hvorvidt det andet Thing havde kjendt rigtigt, hvad Valget angik, og han vilde idag bevise os, at det andet Thing efter hans Mening har kjendt rigtigt; han har saa godt, han har kunnet, søgt at demonstrere, at om ogsaa disse Valg vare urigtigt foretagne, havde dette efter hans Mening ikke kunnet have nogen Indflydelse paa hvorledes Landsthinget vilde have afgjort Valget. Der kunde heri ligge noget meget Fristende for os Andre til at forhandle denne Sag med Ministeren, men det kommer hverken Ministeren eller os her ved, hvorvidt den omhandlede Afgjørelse har været rigtig eller ikke; det ligger aldeles udenfor, og jeg troer, at den ærede Minister har handlet urigtigt i at indtage dette Standpunkt, thi vi Andre kunne ikke, og jeg troer ikke vi bør ville forhandle derom med Ministeren. Det er allerede store Ting at maatte sige: Jeg troer, Ministeren i dette Punkt har uret; men det behøver ikke at tages for. — Det, der bragte mig til at begjære Ordet, var, at Ministeren, som det forekom mig, gled noget let hen over det Spørgsmaal, der er det Væsentlige. For det Første skal jeg gjøre den ærede Minister opmær-

som paa, at naar han strengt vil holde sig til Valgloven og ved Siden deraf paatage sig at udføre sine administrative Pligter, saa godt han kan, — hvad jeg meget gjerne vil antage har været den Bevæggrund, der har ledet ham — er den Mand, som staar mellem ham og Valgkredsen, ikke Amtmanden, men Valgbestyrrelsens Formand. Denne er saa at sige Thingets lovlige, ansvarlige Mellemand, der skal paasee, at Alt gaaer rigtigt til, og det er gjennem ham, at Valgbrevene skulle uddeles. Dersom altsaa Indenrigsministeren, naar han i en god Hensigt troede at burde indblande sig heri, hvad han vel gjerne kunde have ladet være, for at fremme Sagen saa hurtigt som muligt, gif Amtmandsveien, skulde han samtidig dermed have henvendt sig til den Mand, som hovedsagelig skulde vide Bested, nemlig til Valgbestyrrelsens Formand, og naar denne efter en saadan Meddelelse og Opfordring fra Indenrigsministeren havde forsomt at bringe Sagen for Landsthinget, havde hans Forseelse været dobbelt. Den er allerede betydelig nok, idet han har forsomt at gjentage Paategningen paa forfjellige Valgmændsbreve paa de Valgbreve, der ere komne herind, men dobbelt betydelig vilde den være, naar Indenrigsministeren havde henledet hans Opmærksomhed derpaa. Der næst troer jeg ikke, at Indenrigsministeren, naar han er vidende om en Sag af denne Natur, som han selv kalder ulovlig, medens han ganske sikkert har bestrebt sig for at mildne den ved at kalde den en Uregelmæssighed, bør forsumme, naar Landsthinget kommer sammen, at underrette den, som skal lede Forhandlingerne, indtil Valgbrevene ere undersøgte, derom; deri troer jeg ligger Ministerens væsentligste Forsømmelse. Analogien fra § 45 kan i dette Tilfælde aldeles ikke bruges, thi her er slet ikke Spørgsmaal om Analogi, men om en Paragraph, som er klar og simpel i sine Udtryk, og som, — den være meer eller mindre helbig affattet — skal udføres saaledes, som dens Bud er. Den forudsætter en kongelig Anordning, og naar den ærede Minister i den gode Sags Tjeneste fandt sig opfordret til at gjøre Afviselser deraf, skulde dog Statsraadet, hans Collegaer ikke have været uvidende om, at han fandt sig i den Nødvendighed at